

JURNALUL DASCĂLUI

ZIUA 1

TEACH HUB

Departamentul
de resurse
educaționale
pentru dascăli

Asociația
Centrul Național
Pentru
Dezvoltarea
Resurselor
Umane
EuroStudy

Asociația Pentru
Copii și Tineri 4U
ACT4U

QUOTE

„Excelența reprezintă suma eșecurilor și perseverența dezvoltării personale și profesionale: Atitudine-Curiozitate-Tenacitate”

1

RESURSE
EDUCATIONALE

2

CARIERA
DIDACTICA

3

LABORATORUL DE
EXCELENȚA

Furnizor revista:

Asociația Centrul Național Pentru Dezvoltarea
Resurselor Umane Eurostudy

CIF 30706050

Satu Mare B-dul Vasile Lucaciu Nr. 8

Adresa email: centrul.eurostudy@gmail.com

officeact4u@yahoo.com

Telefon: 0741684817

JURNALUL DASCALULUI

ISSN 2821– 8116

ISSN- L 2821 – 8116

COLECTIVUL REDACTIONAL

Coordonator revista: Alina Persa

Redactor șef: Raluca Demian

Redactor-adjunct: Luminița Drăgoi

Redactori: Liana Șut; Dana Steier

Coordonator științific: Liliana Vois

Tehnoredactor: Andrada Baban

© Fotografii revista:

Donca Mihai; Maris Persa

Coordonator imagine: Eric Edward Persa

CUPRINS

1. SCURTA ISTORIE A ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMANESC.
2. IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRACURICULARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR.
3. INTEGRAREA ELEVILOR CU DIFICULTĂȚI DE ÎNVĂȚARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL DE MASA.
4. ORIENTAREA, CONSILIEREA ȘCOLARĂ ȘI PROFESIONALĂ A ELEVILOR.
5. ROLUL EVALUĂRII ÎN ACTIVITATEA INSTRUCTIV EDUCATIVĂ ÎNCEPE ACASĂ.
6. DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE LA COPII ȘI ADOLESCENȚI.
7. APLICAȚII PRACTICE ÎN CONSILIERE.
8. SPECIFICUL JOCULUI DIDACTIC ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR.
9. EVALUAREA COPIILOR PRIN INTERMEDIUL METODELOR INTERACTIVE DE GRUP.
10. VIOLENȚA ÎN RÂNDUL CELOR MICI.
11. ACTIVITĂȚILE EXTRACURICULARE ÎN EVALUARE.
12. ABANDONUL ȘCOLAR ÎN PANDEMIE.
13. GESTIONAREA EMOȚIILOR ELEVILOR ÎN ACTIVITĂȚILE ONLINE ȘI FAȚĂ ÎN FAȚĂ.
14. ROLUL JOCULUI DIDACTIC ÎN EDUCAREA LIMBAJULUI LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ.
15. EDUCAȚIA MORAL-CIVICĂ LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ.

SCURTĂ ISTORIE A INVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC

Material realizat de către:

Profesor AGAVRILOAIE ANIȘOARA

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SCARLAT LONGHIN”
DOFTEANA, JUD. BACĂU**

Școala a fost și rămâne principala formă prin care se poate asigura într-un cadru organizat, transmiterea și însușirea valorilor spirituale acumulate de omenire de-a lungul timpului, pregătindu-i pe oameni pentru epoca în care trăiesc. Astfel, școala răspunde atât nevoilor individuale ale omului, punând în valoare calitățile sale naturale, cât și nevoii colectivităților umane, asigurându-se continuitatea, progresul dar și prosperitatea.

Școala a fost în Evul Mediu un instrument al culturii. Ea a viețuit, mai întâi, pe lângă mănăstiri și biserici. Se învăța limba slavonă și română. Manualele folosite erau textele bisericești, iar dascălii erau recrutați din rândul preoților, copiştilor de manuscrise.

În Transilvania izvoarele au consemnat prezența unor școli în limba română, în secolele XIV-XV, la Sighișoara, Brașov, Caransebeș, Lugoj, în limba germană la Oradea, Sibiu, Brașov, Sebeș, în limba maghiară la Făgăraș și Cluj.

La Cotnari s-a deschis de către Despot Vodă în 1562 un colegiu latin, iar în 1581 s-a înființat Universitatea din Cluj. Matei Basarab a întemeiat o școală cu predare în limba greacă și latină, iar Vasile Lupu, în 1640, un colegiu latin la Iași. În perioada domniei lui Gabriel Bethlen s-a fondat Colegiul Academic de la Alba Iulia.

În Evul Mediu, prima școală superioară în limba română a fost înființată la Făgăraș în anul 1657. În Țara Românească, Constantin Brâncoveanu a fondat în anul 1694 Academia Domnească de la București. Șerban Cantacuzino s-a preocupat de dezvoltarea învățământului superior. Astfel, Academia Domnească din București a devenit un centru de seamă al culturii răsăritene, unde se predă în limba greacă.

În Moldova, Antioh Cantemir fondează, în anul 1707, Academia Domnească din Iași, cu predare în limba greacă.

În anul 1741, Constantin Mavrocordat, nemulțumit de analfabetismul și lipsa de pregătire teologică ce domneau în rândul clerului, dispunea o serie de măsuri pentru ridicarea nivelului cultural al acestora: „Poruncit-au de au adus și cărți pe-nțelese din Țara Românească, căci în Moldova nu se aflau Evangheliile, Apostole și Liturghii, dând poruncă mitropolitului acestei cărți să le citească pe-nțelese pe la biserici, mai poruncind domnului mitropolitului și episcopilor să facă tipografii fieștecăre la eparhia lui, ca să se tipărească cărți pe-nțelese.(...) Care, la aceasta au lăsat mare pomenire în țările acestea”.

Încă din secolul al XIV-lea, sașii din Transilvania au început să înființeze școli primare. Primul gimnaziu săsesc s-a înființat în anul 1541. În anul 1722 s-a introdus învățământul obligatoriu pentru națiunea săsească. În Transilvania cea mai mare parte a educației a fost fie în limba germană sau latină. Limbile utilizate în cultura scrisă în Țările Române în Evul Mediu au fost slavona, dar și latina și greaca. S-a scris mult în limba slavonă, devenită oficială, prin utilizarea sa în cancelaria domnească și în Biserică. Începând încă din secolul al XI-lea, în Transilvania au fost larg răspândite scrierea și cultura latină. Ea a fost folosită alături de limba greacă și în Moldova și Țara Românească.

În perioada secolelor XV-XVI și mai apoi în secolul al XVII-lea s-a răspândit cultura în limba română. Primul document redactat în limba română care ni s-a păstrat datează din 1521 și a fost scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung către judele Brașovului „Hanăș Begner”. Cea mai importantă lucrare în slavonă a rămas însă „Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie”. Activitatea diaconului Coresi între 1557-1583 a fost decisivă pentru conturarea limbii române literare. Coresi a tipărit o serie de cărți bisericești în limba română, precum: Octoihul, Evanghelia, Psaltirea, Liturghierul, Cazania, dar și în slavonă.

Până la apariția tiparului, manuscrisele au reprezentat principala formă sub care a circulat cartea. S-a tipărit în 1688 „Biblia de la București”.

**PRIMA LEGE ȘCOLARĂ A STATULUI ROMÂN A FOST LEGEA LUI
CUZA DIN 1864. ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR DEVENEA OBLIGATORIU ȘI
GRATUIT. SE ÎNFIINȚĂ A DOUA UNIVERSITATE, LA BUCUREȘTI**

(DUPĂ CEA DIN IAȘI ÎNFIINȚATĂ ÎN 1860).

În perioada 1949-1958 întregul sistem educațional a fost sub controlul Partidului Comunist Român, sprijinit de Uniunea Sovietică. Educația a fost considerată de către guvernul comunist, ca un instrument important de a controla oamenii și de a crea „omul nou”. Încă de la Revoluția română din 1989, sistemul de învățământ românesc a fost într-un continuu proces de reorganizare.

Bibliografie:

https://ro.m.wikipedia.org/wiki/Istoria_educatiei_in_Romania
Istoria_educatiei_in_Romania
A2niafbclid=IwAR2m0DRm3bpX18VvuAUY_p0E
NAJE7SrNWOPuRb-CDaLIGX291hdhOMIfTck
Mihai Bărbulescu, Dennis Deletant, Keith Hitchins ,
Șerban Papacostea, Pompiliu Teodor- „Istoria
României”-Editura Enciclopedică, București-1998;
Constantin C. Giurescu , Dinu C.Giurescu- „Scurtă
istorie a românilor”- Editura Științifică și
Enciclopedică, București, 1977.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR

Material realizat de către:

Profesor Voicu Ana Delia

Grădinița program normal, Falcoiu

Activitățile extrașcolare sunt foarte importante pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Studiile de specialitate susțin că acesta ajută elevii la formarea unei atitudini pozitive față de învățare, aceștia au performanțe școlare mai ridicate, li se formează abilități practice diversificate, dar și strategii adecvate de rezolvare de probleme. Pe lângă toate acestea, activitățile extrașcolare acționează și asupra stimei de sine, iar sentimentul de împlinire este mult mai ridicat.

Activitățile extrașcolare vizează, de regulă, acele activități cu rol complementar orelor clasice de predare-învățare. Aria de desfășurare a acestora e greu de delimitat. Pot fi excursii, drumeții, vizite la muzee, la diverse instituții publice, la alte unități de învățământ, vizionarea de spectacole de teatru, operă, muzică clasică, activități artistice, cluburi tematice, activități sportive, legate de protecția mediului etc.

Caracteristici de baza ale activităților extrașcolare ▶ înglobează activitățile organizate de școală în afara mediului școlar sau/și de către alte instituții extrașcolare specializate (cluburi sportive, cluburi și palate ale copiilor, școli de artă/ muzică pentru copii, etc.).

- ▶ au rol complementar celui al școlii; ▶ dezvoltarea copiilor depinde de un întreg sistem de fenomene și relații, iar activitățile extrașcolare reprezintă un element fundamental în rețeaua școală-familie-comunitate;
- ▶ oferă posibilitatea de exprimare și explorare a identității, dezvoltă capitalul social al copiilor. Este cunoscut faptul că activitățile extrașcolare generează capital social și uman, constituie un mediu formator mai atractiv, în afara contextului instituțional.

Participarea elevilor la astfel de activități îi ajută să se înțeleagă pe ei înșiși prin observarea și interpretarea propriului comportament în comparație cu al celorlalți.

Activitățile extrașcolare reprezintă totodată un element prioritar în politicile educaționale întrucât au un impact pozitiv asupra dezvoltării personalității elevilor, asupra performanțelor școlare și a integrării sociale.

Un studiu al lui J. Eccles și B.L.Barber(1999) indică un impact diferit al activităților extrașcolare, în funcție de tipul acestora și rata de participare, astfel:

**„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi vremea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”
(Maria Montessori)**

- PARTICIPAREA ÎN CADRUL TUTUROR TIPURILOR DE ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE CORELEAZĂ CU CREȘTEREA REZULTATELOR ȘI PERFORMANTELOR ȘCOLARE;
- PARTICIPAREA LA ACTIVITĂȚI SPORTIVE ÎNREGISTREAZĂ O PROBABILITATE MAI MARE CA ELEVII SĂ ALEAGĂ SĂ URMEZE O ȘCOALĂ SUPERIOARĂ (NIVEL UNIVERSITAR) PÂNĂ LA LA ÎMPLINIREA VÂRSTEI DE 21 DE ANI;
- PARTICIPAREA LA ACTIVITĂȚI PROSOCIALE CORELEAZĂ CU O RATĂ MAI MICĂ DE DELINCVENȚĂ ÎN RÂNDUL ELEVILOR PARTICIPANȚI.
- **BIBLIOGRAFIE:**
ȚÎRU C. MARIA, „PEDAGOGIA ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE” – SUPT DE CURS, CLUJ-NAPOCA 2007
IONESCU M.; CHIȘ V. – MIJLOACE DE ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI INTEGRAREA ACESTORA ÎN ACTIVITĂȚILE DE INSTRUIRE ȘI AUTOINSTRUIRE, EDITURA PRESA UNIVERSITARĂ CLUJEANĂ, 2001
LAZĂR V., CARĂȘEL A., PSIHOPEDAGOGIA ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE, ED. ARVES, CRAIOVA, 2007.

INTEGRAREA ELEVILOR CU DIFICULTATI DE INVATARE IN INVATAMANTUL DE MASA

Material realizat de către:
Profesor învățământ primar
Băcișor Diana Emilia
Școala Gimnazială Radu Popa,
Sighișoara

Copiii cu cerințe educative speciale pot fi integrați în mediul școlar/preșcolar în mai multe feluri: prin integrarea individuală a acestora în clasele obișnuite, grupuri de doi-trei copii cu deficiențe incluși în clasele obișnuite, clase diferențiate, incluse în structura școlii/grădiniței obișnuite. Integrarea acestor copii în colectivul unei clase obișnuite exprimă atitudinea favorabilă a acestora față de unitatea de învățământ și față de cadrul didactic, ajută la consolidarea unei motivații puternice, care susține efortul copilului în activitatea de învățare, duce la realizarea unor progrese la învățatură și în plan comportamental. Întâlnim peste tot în jurul nostru oameni cu deficiențe. Ei sunt percepuți diferit, perceperea lor socială nefiind întotdeauna constantă, variind de la societate la societate, furnizând semnificații diferite, în funcție de cultura și de valorile promovate. Mulți oameni au reticențe față de persoanele cu deficiențe, deoarece au o concepție greșită despre ele. Trebuie însă să înțelegem că sunt niște oameni la fel ca ceilalți, fiind produsul unic al eredității lor și al mediului. Din categoria copiilor cu C.E.S fac parte atât copiii cu deficiențe propriu zise, cât și copiii fără deficiențe, dar care prezintă manifestări stabile de inadaptare la exigențele școlii.

Copiii cu C.E.S. pot prin joc să-și exprime propriile capacități. Astfel copilul capătă prin joc informații despre lumea în care trăiește, intră în contact cu oamenii și cu obiectele din mediul înconjurător și învață să se orienteze în spațiu și timp.

Datorită faptului că se desfășoară mai ales în grup, jocul asigură socializarea. Jocurile sociale sunt necesare pentru persoanele cu handicap, întrucât le oferă șansa de a juca cu alți copii, orice joc având nevoie de minim două persoane pentru a se desfășura. Jocurile trebuie însă să fie adaptate în funcție de deficiența copilului.

Copiii cu tulburări de comportament trebuie să fie permanent sub observație, iar la cei cu ADHD jocurile trebuie să fie cât mai variate. Formele de integrare a copiilor cu C.E.S. pot fi următoarele: clase diferențiate, integrate în structurile școlii obișnuite, grupuri de câte doi-trei copii deficienți incluși în clasele obișnuite, integrarea individuală a acestor copii în aceeași clasă obișnuite.

Integrarea școlară exprimă atitudinea favorabilă a elevului față de școala pe care o urmează; condiția psihică în care acțiunile instructive-educative devin accesibile copilului; consolidarea unei motivații puternice care susține efortul copilului în munca de învățare; situație în care copilul sau tânărul poate fi considerat un colaborator la acțiunile desfășurate pentru educația sa; corespondența totală între solicitările formulate de școală și posibilitățile copilului de a le rezolva; existența unor randamente la învățătură și în plan comportamental considerate normale prin raportarea la posibilitățile copilului sau la cerințele școlare. Diferențierea școlară pe baza apartenenței la o anumită categorie socială sau a nivelului de dezvoltare individuală este nedreaptă și nu justifică excluderea din școala de masă.

Al doilea argument care susține necesitatea mișcării integraționiste este acela că școala de masă este cea care asigură mediul, precum și nivelul de calitate cel mai propice învățământului și însușirii aptitudinilor sociale și cognitive. Pentru a ușura copiilor cu dificultăți de asimilare integrarea în școlile de masă, este necesar ca în aceste școli să se asigure o atmosferă mai primitoare și de acceptare.

Recunoasterea drepturilor egale pentru toți oamenii, inclusiv copii, fără nici o discriminare, presupune ca nevoile fiecărui individ au importanța egală. Aceste nevoi trebuie să stea la baza planurilor făcute de societate și deci, **egalizarea sanselor** se referă la procesul prin care diversele sisteme ale societății și mediului sunt puse la dispoziția tuturor și, în particular, a persoanelor cu dizabilități. Egalizarea sanselor trebuie înțeleasă ca drept al persoanelor și copiilor cu dizabilități de a rămâne în comunitate și de a primi sprijinul necesar în cadrul structurilor obișnuite de educație, sănătate, a serviciilor sociale și de încadrare în muncă.

Convenția cu privire la drepturile copilului include un articol specific asupra drepturilor copiilor

cu dizabilități (art. 23), în care accentul este pus pe participarea activă la comunitate, precum și pe integrare socială, ceea ce implică, evident, necesitatea evitării și a reducerii instituționalizării copiilor cu dizabilități. Asigurarea accesului efectiv la educație al acestor copii este vital, cel puțin din două puncte de vedere. Mai întâi, este vorba de valorizarea socială, inerentă acordării dreptului la educație, valorizarea ca ființa umană cu drepturi egale. În al doilea rând, integrarea școlară este o formă efectivă de integrare socială, a cărei reușită este fundamentală pentru inserția socială. Cercetările științifice au demonstrat că școala specială nu are rezultate spectaculoase. Persoanele instruite în școala specială nu realizează performanțe intelectuale mai mari, în comparație cu cei din aceeași categorie care frecventează școlile obișnuite. În schimb, sub aspectul învățării sociale – a cărei importanță este tot mai accentuată în psihopedagogia modernă – achizițiile copiilor care învață în școli obișnuite sunt net superioare.

Studiind cu atenție semnele prezentate ale tulburărilor de învățare, învățătorul va fi treptat în stare să recunoască aceste deficiențe, conform criteriilor enumerate. Prin recunoașterea tulburării de învățare la elevi, învățătorul a făcut primul pas în remedierea elevului. Din momentul în care învățătorul devine competent în stabilirea cauzelor dificultăților de învățare, el va fi capabil să abordeze în mod diferențiat învățarea/educarea acestui elev. Aceasta necesită eforturi și energii suplimentare din partea învățătorului, deoarece elevii cu dificultăți de învățare au nevoie de activități recuperatoare și de o atitudine specifică, conform nevoilor individuale. Abordarea diferențiată necesită o colaborare strânsă între pedagog și psihologul școlar. Pe de o parte, învățătorului îi revin responsabilitățile abordării diferențiate, pe de altă parte colaborarea lui cu psihologul școlar mărește eficacitatea intervenției educaționale.

Integrarea în comunitate a copiilor supuși riscului de marginalizare este un proces de debarasare de **sindromul de deficiență**, sindrom care, în final, conduce la dependentă copilului cu dizabilități de alții, devenind tributar asistentei, indiferent de natura ei, singura soluție o constituie reducerea diferențelor, pentru ca acești copii deosebiți să urmeze o școală obisnuită. Este necesar ca învățământul să se adapteze cerințelor copiilor, și nu invers. Tinta finală este să se asigure ca toți copiii să aibă acces la o educație în cadrul comunității, educație care să fie adecvată, relevantă și eficientă. Integrarea școlară a copiilor cu cerințe speciale în învățământul de masă presupune:

- a educa copiii cu cerințe speciale în școli obișnuite, alături de copiii normali;
- a asigura servicii de specialitate (recuperare, terapie educațională, consiliere școlară, asistență medicală și socială etc) în școala respectivă;
- a permite accesul efectiv al copiilor cu cerințe speciale la programul și resursele școlii obișnuite (bibliotecă, terenuri de sport etc);
- a încuraja relațiile de prietenie și comunicarea între toți copiii din clasă/școală;
- a educa și ajuta toți copiii pentru înțelegerea și acceptarea diferențelor dintre ei;
- a ține cont de problemele și opiniile părinților, încurajându-i să se implice în viața școlii;
- a asigura programe de sprijin individualizate pentru copiii cu cerințe speciale;

Sunt necesare restructurări, în special în domeniul curricular, privind: programe analitice elaborate de o manieră în care să răspundă la cerințele tuturor copiilor, în raport cu posibilitățile reale de învățare, de stilul și de ritmul fiecărui copil;

tehnologii educaționale individualizate, care să eficientizeze procesul de învățare; organizarea învățării pe principiile învățării active, participative, de cooperare, de ajutor reciproc; valorizarea socială a fiecărui copil, diferența fiind respectată și valorificată. Pentru eficientizarea procesului de integrare se propune: asigurarea unei echipe interdisciplinare pentru fiecare școală integratoare/incluzivă (psihopedagog, asistent social comunitar, consilier profesor, profesor de educație specială, învățător/profesor).

- elaborarea metodologiei de evaluare a prestației cadrelor didactice care asigură integrarea;
- adaptarea conținutului Fișei de evaluare a activității cadrelor didactice din școala integratoare pentru aprecierea obiectivă a acestora și motivarea personalului implicat în aceste activități.

In concluzie, pot aprecia ca problematica integrării în învățământul de masă a copiilor în dificultate/cu nevoi speciale este înțeleasă ca o necesitate, însă pentru atingerea acestui obiectiv trebuie conjugate eforturile tuturor partenerilor implicați.

Bibliografie:

1. Weihs T.J., *Copilul cu nevoi speciale*, Ed Triade, Cluj Napoca, 1998
2. Verza F., *Introducere în psihopedagogia specială și asistența socială*, Ed Fundatiei Humanitas, 2002
3. Vornicescu T., *Situația copiilor cu CES incluși în învățământul de masă*, 2018.

ORIENTAREA/ CONSILIEREA ȘCOLARĂ ȘI PROFESIONALĂ A ELEVULUI

Material realizat de către:
Profesor învățământ primar
Alecsandru Maria-Dalia
Școala Gimnazială Buciumi

Consilierea educațională include o serie de repere psihoeducaționale pentru sănătatea mentală, emoțională, fizică și socială a copiilor și adolescenților. Este un proces de orientare – învățare, care se adresează subiecților educaționali (elevi, studenți, adulți care învață), ca și partenerilor educaționali ai acestora (părinți, profesori, angajatori), cu scopul abilitării acestora cu cele mai eficiente metode, tehnici și procedee de gestionare și rezolvare a problemelor lor educaționale. Prin problemă educațională înțelegem o situație educațională dificilă pentru o persoană care se adresează profesorului consilier,

având caracteristici cognitive (neclaritate, ambiguitate), afective (tensiune, nemulțumire, neliniște), volitive (indecizie, îndoială), conducând spre un blocaj comportamental (persoana nu știe ce să facă sau nu poate rezolva singură problema).

Consilierea carierei elevilor se include în consilierea educațională. Dirigintele clasei are responsabilitatea de a planifica, organiza și realiza activitatea de orientare școlară și profesională a clasei – pe baza orientărilor existente, a consultării părinților și elevilor și a vârstei și particularităților elevilor. În special pentru elevii din clasele terminale ale unui anumit nivel educațional, activitățile realizate în timpul orelor de consiliere și orientare includ întâlniri și dezbateri cu reprezentanții instituțiilor educaționale și angajatorilor locali, vizite la diverse instituții, aplicarea și interpretarea de teste de personalitate și teste de aptitudini.

METODE ȘI TEHNICI UTILIZATE ÎN CONSILIEREA CARIEREI

METODELE ȘI TEHNICILE CU CARE SE LUCREAZĂ ÎN ACTIVITĂȚILE DE ORIENTARE A CARIEREI ELEVILOR SUNT PRELuate ATÂT DIN PRACTICA EDUCAȚIONALĂ, CÂT ȘI DIN PRACTICA PSIHOLOGICĂ.

OBSERVAȚIA ESTE CEL MAI DES UTILIZATĂ METODĂ ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ, DAR ȘI ÎN CONSILIEREA CARIEREI ELEVILOR. POATE FI PRACTICATĂ ATÂT SPONTAN, CÂT ȘI SISTEMATIC.

EXERCIȚIUL ESTE O METODĂ DES UTILIZATĂ ÎN ACTIVITATEA DE EDUCAȚIE PENTRU CARIERĂ CARE POATE FI FOLOSITĂ CA:

A) EXERCIȚII DE DEMARARE A ACTIVITĂȚII, INTRARE ÎN SARCINĂ SE UTILIZEAZĂ PENTRU A „SPARGE GHEAȚA” ÎN SITUAȚII MAI DIFICILE;

B) EXERCIȚII DE DINAMIZARE SUNT UTILIZATE PENTRU CREȘTEREA NIVELULUI DE ACTIVARE ȘI DECONECTAREA FAȚĂ DE SITUAȚIA-PROBLEMĂ. ACESTE AU CARACTER LUDIC ȘI SUNT ADESEA PERCEPUTE CA MOMENTE DISTRACTIVE, RELAXANTE, DECONECTANTE. DE OBICEI NU AU LEGĂTURĂ CU SUBIECTUL ACTIVITĂȚII.

DEZBATEREA ESTE UTILIZATĂ ÎNDEOSEBÎ ÎN CAZUL CONSILIERII DE GRUP ȘI POATE FI ÎNȚELEASĂ CA O DISCUTARE PE LARG A UNEI PROBLEME CONTROVERSATE, URMĂRINDU-SE INFLUENȚAREA ATITUDINILOR ȘI CONvingERILOR PARTICIPANȚILOR. AVANTAJELE METODEI CONSTAU ÎN INTENSIFICAREA INTER-COMUNICĂRII ȘI A RELAȚIILOR DIN CADRUL GRUPULUI, DEZVOLTAREA SPONTANITĂȚII, SPIRITULUI ASERTIV ȘI PARTICIPĂRII / IMPLICĂRII ACTIVE.

Instrumente utilizate în consilierea carierei

Chestionarul

Este alcătuit dintr-o serie de întrebări structurate pe o temă și centrate pe anumite obiective, la care elevul trebuie să dea un răspuns scris. Cele mai utilizate tipuri de chestionare în consilierea carierei sunt cele de evaluare a intereselor și atitudinilor profesionale.

Interviul

Interviul reprezintă una dintre cele mai utilizate metode atât în orientarea școlară și profesională. Această metodă permite culegerea unor date semnificative despre elev, conturarea unei situații problematice pentru care elevul necesită sprijin.

Scrisoarea de intenție

Acest document reprezintă un însoțitor important al CV-ului, o “carte de vizită” prin care angajatorul își formează o primă impresie asupra solicitantului. Trebuie redactată într-un stil personal și să degaje o atitudine pozitivă, astfel încât să creeze o bună impresie asupra angajatorului.

De asemenea, este necesar ca scrisoarea de intenție să cuprindă o scurtă prezentare a calificărilor / abilităților solicitantului, interesul pentru postul solicitat și compania respectivă, precum și modul specific în care solicitantul poate contribui la dezvoltarea firmei.

BIBLIOGRAFIE:

- Băban, A., (coord.), 2001, Consilierea educațională, Editura ASCR, Cluj- Napoca;
Butnaru, D., (coord.), 1999, Consiliere și orientare școlară, Ed. Spiru Haret, Iași;
Cosmovici, A., Iacob, L., 1998, Psihologie școlară, Ed. Polirom, Iași;
Jigău, M., 2001, Consilierea carierei, Editura Sigma, București;
Lemeni, G., Miclea, M., 2004, “Consiliere și Orientare – ghid de educație pentru carieră”, Ed. ASCR, Cluj-Napoca.

ROLUL EVALUĂRII ÎN ACTIVITATEA INSTRUCTIV EDUCATIVĂ

Material realizat de catre:

Prof. inv.prim. Ion Mariana Florica

**Lic. Tehn. Sanitar „Vasile Voiculescu”
Oradea**

Evaluarea a fost și este permanentă în orice domeniu de activitate umană, având rolul de imprima un caracter eficient tuturor activităților de orice tip. Învățământul reprezintă un domeniu important în care activitatea de evaluare se exprimă pe deplin și al cărui scop este profund justificat.

Evaluarea reprezintă un proces didactic foarte amplu, care este bine structurat și integrat în activitatea instructiv-educativă. Evaluarea este componenta finală dintr-o serie de evenimente cuprinzând etape ce determină următoarele elemente deosebit de importante: stabilirea obiectivelor și a țăintelor pedagogice, elaborarea și executarea programului de realizare a obiectivelor precum și determinarea rezultatelor aplicării programului.

Astfel că în urma unei evaluări, învățământul devine mai bogat la nivel educațional din evaluarea științifică completând eficient formele de evaluare pe

care le-a aplicat în mod rațional. Este foarte important pentru educatori să cunoască cu ce informații se vine în grupa mică și care este variația acestuia și unde se situează grupa cu care v-a lucra în raport cu alte grupe din aceleași medii și cu cele din alte medii.

Evaluarea procesului este al doilea moment major al evaluării.

Întreg procesul de învățământ se desfășoară pe o durată de timp mai lungă, din acest motiv este necesar un control pe parcurs care este obligatoriu, deci nu se v-a aștepta până la sfârșitul procesului pentru a se constata că procesul de învățământ este greșit sau nepotrivit. Evaluarea procesului are ca scop corectarea din mers a ceea ce ne apare ca nepotrivit înainte de încheierea procesului, astfel că evaluările zilnice ale copiilor, fișele de lucru elaborate sunt valabile dacă măsoară ceea ce s-a predat și învățat.

Evaluarea rezultatelor - etapa finală - reprezintă o situație a întregii activități.

Astfel că evaluarea finală trebuie să ne arate dacă obiectivul urmărit a fost atins și în ce măsură. Evaluarea finală este un element din structura evaluării inițiale, cu toate că măsurarea rezultatelor învățării cuprind o metodă diferită față de metodele de verificare.

Efectuarea măsurătorilor să fie făcută corect, trebuie să întrunească anumite calități, validitate, fidelitate, obiectivitate, aplicabilitate și exactitate. Actul evaluării în procesul instructiv-educativ are rolul de a controla, orienta dar și de a corecta, procesul educațional de predare și învățare.

Evaluarea rezultatelor reprezintă un act necesar și foarte important al procesului pedagogic, astfel că acest proces devine un proces continuu, deci se realizează o reglare și o îmbunătățire permanentă în desfășurarea acestuia.

Realizarea continuă a unei evaluări privind procesul instructiv-educativ ne dă posibilitatea să cunoaștem, să arătăm dar și să ne perfecționăm rezultatele preșcolarilor, precum și a proceselor de predare-învățare care au ca efect aceste rezultate.

BIBLIOGRAFIE

Cucoș C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2006

<https://www.twinkl.ro/resources/twinkl-originals-romania/vreau-sa-stau-si-eu-aici-povesti-twinkl-originals-resurse-educationale-twinkl>.

PUTEM SPUNE CĂ EVALUAREA FINALĂ SAU SUMATIVĂ ESTE O MODALITATE DE VERIFICARE DEOSEBIT DE UTILĂ CARE NE ARATĂ NIVELUL LA CARE ACTIVITATEA S-A DESFĂȘURAT DAR ȘI REZULTATELE ACTIVITĂȚII DE ÎNVĂȚARE.

EVALUARE

MASURARE

APRECIERE

ESTIMARE

EDUCAȚIA ÎNCEPE ACASĂ

Material realizat de către:
Profesor Lupșe Marina
G.P.P.Nr.53 Oradea-Bihor

Mulți părinți consideră educația copiilor ca fiind datoria exclusivă a instituției de învățământ. Adevărul este că educația începe încă din prima zi de viață a copilului și este un proces continuu care se desfășoară treptat și în strânsă legătură cu etapele de dezvoltare ale acestuia. Prin urmare, educația începe acasă, părinții având cel mai important rol în transmiterea ei și se continuă/aprofundează de către educator/profesor în domeniul educațional.

Specialiștii sunt de părere că părinții implicați în educația micuților vor primi din partea acestora rezultate satisfăcătoare și o atitudine pozitivă în ceea ce privește procesul educațional. Pentru a iniția acest proces și mai ales pentru a menține viu acest proces, părinții trebuie să fie foarte atenți la comportamentele copiilor și să

intervină încă de la bun început în educarea acestora.

Din păcate, mulți părinți, din motive subiective, trec cu vederea anumite stări nepotrivite, purtări urâte ale copiilor, considerându-le „trecătoare”, normale, inofensive sau puerile. Aceste scuze ale părinților care acoperă dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copiilor, au drept consecință afectarea procesului educațional. De cele mai multe ori, părinții sunt de părere că ceea ce ei iartă, trec cu vederea, corectează educatorul/profesorul și astfel ușor-ușor, procesul de educație al copilului se îngreunează și devine din ce în ce mai dificil de modelat.

Din acest motiv, este important ca părinții să favorizeze procesul de educație al copilului, oferindu-i un climat familial pozitiv, în care predomină dragostea, afecțiunea. Părinții, și nu doar ei, ci și ceilalți membri ai familiei (surori, frați, bunici, etc) trebuie să știe să fie și autoritari și să-și impună respectul față de cei mici.

Totodată, este important ca ambianța familială să fie echilibrată, relația dintre părinți să fie una armonioasă, bazată pe dragoste și înțelegere, pentru a oferi copiilor, un exemplu pozitiv de comportament. În funcție de relațiile din familie se formează diferite atitudini ale copiilor față de oameni, de mediul în care trăiesc și astfel se conturează caracterul și conduita lor.

Dezvoltarea gândirii critice la copii și adolescenți

Aplicații practice în consiliere

Material realizat de către:
Profesor Juncanariu Ileana
Liceul Tehnologic „Mihai
Busuioc,,G.P.N ,Nr 6, Pașcani

Omul este posesorul unei capacități de procesare a informației în vederea dobândirii unor cunoștințe, priceperi, abilități cognitive necesare rezolvării problemelor și implicit adaptării la mediul înconjurător.

Mielu Zlate (1999), oprindu-se asupra criteriului finalității, a identificat următoarele tipuri de gândire:

- reproductiva
- gândirea creatoare
- gândirea critică.

După unii autori, gândirea creativa și cea critică sunt fețe ale aceleiași medalii deoarece prima are utilitate și valoare doar dacă în prealabil produsele ei au fost analizate și evaluate critic în scopul fundamentării și întemeierii raționale.

Gândirea creativa implică următoarele abilități: flexibilitatea, originalitatea, fluenta, elaborarea, modificarea, imaginatia, gândirea asociata, gândirea metaforică. Scopul gândirii creative este cel de a stimula curiozitatea și de a promova divergența.

Gândirea critică implică gândirea logică și raționamentul, inclusiv aptitudini, cum ar fi comparația, clasificarea, secvențierea, cauza / efect, structurarea, analogii, argumentarea, raționamentul deductiv și inductiv, prognozarea, planificarea, ipotezele, și critica.

Categoriile de activitate cel mai des implicate în stimularea dezvoltării unui spirit critic ce implică ca procese gândirea și limbajul sunt: activitățile cu conținut matematic, cele de educare a limbajului și de cunoaștere a mediului înconjurător alături de cele cu caracter integrator, activități ce fac apel adesea la o abordare pluridisciplinară sau interdisciplinară a conținuturilor.

Prin natura și modul de manifestare, gândirea critică se manifestă în două dimensiuni esențiale: una socială conform căreia învățarea și munca în colaborare duc la construirea solidarității umane și o dimensiune pragmatică – învățarea ce are la bază dezvoltarea gândirii critice creează posibilitatea implicării active a elevilor în activitate prin stârnirea curiozității și rezolvarea problemelor de viață.

SPECIFICUL JOCULUI DIDACTIC ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Material realizat de către:

**Educatoare, Marinescu Cornelia-Valentina
Grădinița Ivănești-Scoala Gimnazială
Găgești, Bolotești, jud. Vrancea**

Din cele mai vechi timpuri jocul era privit ca munca depusă de copil, deoarece cea mai mare parte a activităților desfășurate de un copil presupune activitate de joc. Activitatea predominantă la vârsta preșcolară este jocul. Prin joc copilul se familiarizează cu activitățile de învățare necesare trecerii în învățământul primar. Jocul reprezintă activitatea cu un extraordinar impact formator, iar acesta determină dezvoltarea universului specific vârstelor mici: reprezentările, imaginația, sentimentele declanșate de joc compun ca un puzzle personalitatea copilului. Jocul reprezintă un ansamblu de acțiuni și operații care, paralel cu destinderea, buna dispoziție și bucuria, urmărește obiectivele de pregătire intelectuală, tehnică, morală și fizică a copilului. Jocul nu constituie doar o distracție, ci o ocupație de timp liber care deține un rol important în formarea omului. La alcătuirea și gestionarea jocului didactic educatorul trebuie să știe că jocul nu reprezintă un scop în sine, adică nu servește numai pentru distracția copiilor, dar și pentru instruirea lor. În organizarea jocului didactic, adică primul bloc al dirijării, se includ următoare aspecte metodice: alegerea jocului în corespundere cu scopurile și problemele pedagogice; determinarea locului pe care îl ocupă jocul didactic printre celelalte metode de instruire și educație; determinarea numărului optimal de jucători; calcularea timpului de

realizare a jocului în structura activităților; alegerea materialelor didactice pentru joc. Blocul doi presupune trei etape de dirijare: introductiv-pregătitoare - este menită să trezească interesul și dorința copiilor de a se juca; funcțională - asigurarea realizării funcțiilor tuturor componentelor structurale ale jocului didactic; finală - totalizarea jocului. Esența jocului didactic constă în faptul că preșcolarii soluționează probleme instructive într-o formă atractivă: depășind cu ușurință și plăcere anumite greutăți, ei capătă experiență de activitate intelectuală, capătă deprinderi de a folosi cunoștințele în diferite situații. Prin baza metodică se înțelege accentul pe logica programei de învățământ la disciplina dată și a planului instructiv-educativ. Baza psihologică constă în selecția jocurilor, luând în considerare dezvoltarea psihică a copiilor, posibilitățile de vârstă și interesele lor. Prin baza educativă vom înțelege, în primul rând, orientarea morală a conținutului jocurilor pentru a asigura o educație armonioasă a personalității, forma, relațiile reciproce ale copiilor în procesul de joc, cum ar fi priceperea de a se juca în comun, de a coordona interesele personale cu cele colective, de a se ajuta reciproc și de a se bucura de succesul colegilor, a contribui la obținerea altor calități morale ale personalității, onestitatea, sinceritatea. Scopul educațional al jocurilor este urmărit în: jocuri de mișcare, jocuri ce vizează dezvoltarea psihică, jocuri intelectuale, jocuri pentru fixare și sistematizare de cunoștințe, jocuri de verificare și evaluare a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor, jocuri de transmitere și însușire de noi cunoștințe și jocuri didactice pe domenii de activitate, cu material didactic sau fără material didactic. Jocul satisface în cel mai înalt grad nevoia de mișcare și de acțiune a copilului. El îl introduce în universul relațiilor interumane, îl apropie de mediul în care trăiește, îi oferă posibilitatea să-l cunoască și să-l stăpânească.

EVALUAREA COPIILOR PRIN INTERMEDIUL METODELOR INTERACTIVE DE GRUP

Material realizat de către:

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR

TRIP ANCA VASILICA

GPN NR. 1 CEICA JUD.BIHOR

Pornind de la câteva dintre principiile educației și anume: principiul predării interdisciplinare, al medierii învățării, al diferențierii și individualizării curriculare, al considerării copilului ca întreg și nu în ultimul rând, principiul respectării drepturilor copilului se poate constata orientarea procesului instructiv-educativ pe proces, și nu pe produs.

Pentru a asigura dezvoltarea corespunzătoare a personalității copilului, trebuie acordată o atenție deosebită atât măsurării și aprecierii școlare, cât și procesului didactic, adică evaluării.

Cele trei tipuri de evaluare se realizează prin activități frontale, pe grupuri individuale. Pentru asigurarea unei evaluări calitative, care să stârnească interesul copiilor, considerăm că este necesară utilizarea metodelor interactive de grup.

Găsirea unor metode stimulative, de implicare a copiilor în activitatea de evaluare, ține de personalitatea

de creativitatea acestora. Activitatea de evaluare nu trebuie să fie percepută de copil precum ceva foarte diferit față de celelalte activități, ci ca o activitate firească, ce încununează un ansamblu de activități de predare și de consolidare de cunoștințe.

În acest sens, se va pune accentul pe valorificarea și aprecierea achizițiilor copiilor și se va evita sancționarea acestora în urma unor rezultate nefavorabile.

In concluzie, aplicarea metodelor interactive de grup ajuta educatoarea să descopere mai ușor copilul și personalitatea acestuia. Evaluarea de acest tip orientează activitatea instructiv-educativă a copilului preșcolar spre interesele și necesitățile lui de dezvoltare.

Participând la astfel de activități, copilul ajunge să înțeleagă utilitatea cunoștințelor dobândite, învață cu plăcere și cu interes, cooperează, comunică și își asumă propriile acțiuni, precum și consecințele acestora.

VIOLENȚA ÎN RÂNDUL CELOR MICI

Material realizat de către:

Prof. inv. primar Negru Larisa Oana

Școala Gimnazială Nr.1, Lăzăreni, Bihor

Școala nu este un mediu izolat ci din contră o parte integrantă a comunității largi, iar problemele cu care se confruntă ca instituție și mediu de formare a tinerilor privesc întreaga societate. Deși în școală ar trebui să existe un climat pozitiv și orice formă de violență ar trebui ținută sub control pot exista forme de violență atât între elevi cât și între profesori sau din nefericire între profesori și elevi. Violența școlară este doar una dintre manifestările violenței cotidiene. Mass-media acordă din ce în ce mai multă atenție violenței tinerilor, violenței școlare încercând în acest mod să sensibilizeze societatea.

Violența este un fenomen social definit de Organizația Mondială a Sănătății ca „amenințarea sau folosirea intenționată a forței fizice sau a puterii contra propriei persoane, contra altuia sau contra unui grup sau unei comunități care antrenează un traumatism, un deces sau daune psihologice”. Totuși, ea include actele bazate pe o relație de putere exprimată prin intimidare, amenințare sau, invers, neglijență și omisiune.

Modul în care copiii de școală își manifestă comportamentul agresiv diferă în funcție de gen. Băieții preferă agresivitatea fizică, iar fetele formele de agresivitate indirectă, această diferențiere fiind vizibilă încă de la vârsta preșcolară.

Nu de puține ori în jocul lor băieții se împing și își dau coate, iar fetele adresează vorbe alintate dar malițioase referitoare la colegi sau colege de grupă. La vârsta preșcolară și școlară primară doar un număr redus de copii manifestă forme severe de violență față de alți copii sau față de animale, lor fiindu-le caracteristice comportamentele de tip opozant. Mai târziu la vârsta adolescenței datorită dezvoltării forței fizice comportamentul agresiv devine mai sever, caracterizat prin amenințări. Formele de manifestare a comportamentului agresiv apar întotdeauna combinate și nu se exclud reciproc, putând fi motivate instrumental sau afectiv. Comportamentul agresiv instrumental are ca scop obținerea unui lucru bine stabilit. În acest caz comportamentele agresive sunt planificate. Comportamentul agresiv afectiv este impulsiv, necontrolat și neplanificat, în această categorie intră comportamentele agresive reactive, deschise, directe, care pot fi verbale și fizice. Acest tip de comportamente agresive sunt întâlnite cu precădere în învățământul preșcolar. Datorită inocenței și naivității lor, în majoritatea cazurilor preșcolari, nu își planifică acte de violență ci totul se întâmplă ca reacție la cele întâmplate.

Violența în școală este generată de multiple cauze și factori de influență, ale căror efecte se cumulează și potențează reciproc, conducând la apariția unor astfel de fenomene sub variate forme de manifestare - de la cele mai simple la cele mai grave forme de comportament deviant.

Bibliografie:

Neculau Adrian, Gilles Ferreol, „Violența. Aspecte psihosociale”, Ed.Polirom, 2008, Iași;
Neculau Adrian „Manual de psihologie socială”, Ed. Polirom, 2003, Iași;
Neamtu Cristina “Devianța școlară”, Ed. Polirom, 2003, Iași.

ACTIVITĂȚILE EXTRACURRICULARE ÎN EVALUARE

Prof. Stan Mariana Corina

Scoala Gimnaziala Osica De Jos, Olt

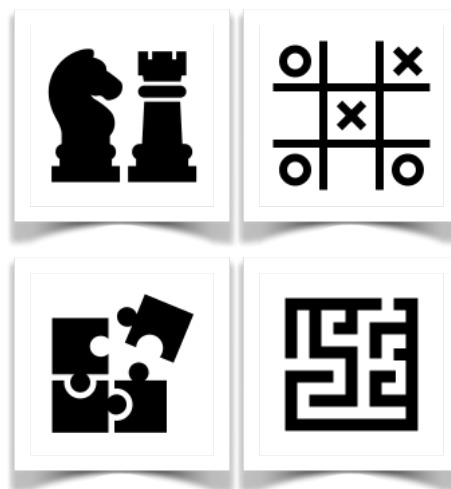
Școala este instituția care participă într-un mod decisiv la educația generațiilor tinere ale unei țări, la transmiterea valorilor culturale și morale, la construirea premiselor pentru noi schimbări sociale. Impactul școlii în formarea tinerei generații, fiind atât de important, este necesară și o analiză a implicării acesteia și a valorilor transmise de ea. Educația nu înseamnă doar dezvoltare cognitivă, adesea obiectivul major și unic al școlii. Tânărul are nevoie de o formare completă a personalității sale și chiar dacă nu dispune de influențe consistente, coerente pentru creștere morală și afectivă, va căuta aceste elemente prin modelele adulte din mediu.

Activitatea extrașcolară în viața adolescentului este primordială pentru că îl formează așa cum nimic altceva nu cred că reușește. Orice implicare afectivă a acestuia este valoroasă deoarece contribuie la cunoașterea mai adâncă a vieții. Motto-ul fiecărui profesor ar trebui să fie: **Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi.** Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci, să-i învățăm să se adapteze. Oricât ar fi de importantă educația curriculară realizată prin procesul de învățământ, ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului din motive independente de noi, acestea fiind fie programa rigidă, fie lipsa de motivație și interes, fie limitele sociale și chiar financiare care în mod trist

caracterizează tot mai des elevii noștri. Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în acest cadru, numeroși alți factori acționează, pozitiv sau nu, asupra dezvoltării elevilor. Educația extracurriculară (realizată dincolo de procesul de învățământ) își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor noștri. Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii.

Scopul educației nonformale care stimulează apetitul pentru joc de rol, pentru lectură, pentru documentare, pentru o liberă exprimare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale.

Activitățile extrașcolare care implică lectura ca mijloc principal de realizare contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură.

Concursurile oferă copiilor posibilitatea să demonstreze practic ce au învățat la școală, acasă, să analizeze diferite aspecte, să argumenteze pe teme variate. Dacă sunt organizate într-o atmosferă plăcută vor stimula spiritul de inițiativitate al copilului, îi va oferi ocazia să se integreze în diferite grupuri pentru a duce la bun sfârșit exercițiile și va asimila mult mai ușor toate cunoștințele. Elevii trebuie să fie îndrumați să dobândească: o gândire independentă, nedeterminată de grup, toleranță față de ideile noi, capacitatea de a descoperi probleme noi și de a găsi modul de rezolvare a lor și posibilitatea de a critica constructiv.

În concluzie, cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităților focusate pe lectură. Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire, el trebuind să evite critica în astfel de activități, să încurajeze elevii și să realizeze un feed-back pozitiv.

Bibliografie :

* Cernea, Maria, *Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ, în "Învățământul primar" nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, București;*

* Ionesc, M., Chiș, V., *Mijloace de învățământ și integrarea acestora în activitățile de instruire și autoinstruire, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001, pg.162.*

ABANDONUL ȘCOLAR ÎN PANDEMIE

Material realizat de către:
Profesor Trusca Gianina Elena
Grădinița Nr.236, București

Rata abandonului școlar a crescut în 2020. Peste 15 % dintre elevii români au renunțat la școală în primul an al pandemiei, când cursurile s-au desfășurat în bună parte online, iar România, în special în mediul rural, nu era pregătită pentru asta. În mediul rural, rata de abandon școlar a fost de 26 % în 2020.

România este, din această perspectivă, pe ultimele locuri din Europa. Pentru anul viitor, România își propune o reducere la 9 % a ratei abandonului școlar, iar pentru asta va folosi bani din PNRR. Este o țintă ambițioasă, dificil de atins, recunoaște ministrul educației, Sorin Cîmpeanu.

Datele vehiculate cu privire la degradarea continuă a sistemului educațional sunt cunoscute de întreaga societate românească, în timp ce lipsa educației menține copiii captivi în sărăcie și ciclul intergenerațional al excluziunii sociale.

Aceasta este realitatea pe care cei 278.000 de tineri între 18 și 25 de ani, fără studii elementare finalizate, o trăiesc astăzi. Mărturie stau propriile lor vieți. La această situație generală de excluziune socială prin sărăcie, s-a adăugat gestionarea defectuoasă și non-empatică față de copiii vulnerabili ai sistemului educațional în timpul pandemiei de COVID-19, ceea ce a condus inevitabil la fenomenul de excluziune educațională, prin privarea accesului la educația online pentru 1.000.000 de copii care reprezintă aproape două treimi dintre copiii de vârstă școlară ce vor constitui în curând generația viitorilor adulți într-un viitor nesigur al acestei lumi. Neparticiparea unui număr atât de mare de copii (40% din întreaga populație școlară) constituie o criză fără precedent în educație. În ultimele două decenii, sistemul educațional s-a dovedit a fi capabil să asigure doar unui copil din doi o alfabetizare mediocră ori satisfăcătoare în științe, matematică ori lectură.

Celălalt copil, deși prezent fizic an de an în școală ori liceu, a fost în fapt exclus sistematic din procesul de învățare, rezultatele și competențele lui limitate corespunzând analfabetismului funcțional. Campania #Copii Pierduți# se adresează în special autorităților, pentru a le determina să redeschidă școlile în luna ianuarie 2021, în siguranță pentru copii și personalul didactic și nedidactic. Astfel, s-ar asigura accesul la educație pentru cei mai vulnerabili dintre copiii care trăiesc în condiții de sărăcie și izolare socială, în pragul abandonului școlar. Educația de calitate, asigurată în mod echitabil, indiferent de mediul familial și comunitatea în care trăiesc copiii, reprezintă singurul instrument pentru combaterea sărăciei și pentru respectarea demnității copiilor și părinților lor. Iată câteva dintre măsurile propuse de Salvați Copiii România:

- Întocmirea unui plan de urgență pentru recuperarea pierderilor în educație, în special în grupurile vulnerabile din comunitățile sărace care, în 2020, au fost excluse educațional din cauza absenței tehnologiilor moderne de comunicare online din familii ori școli.
- Elaborarea și supunerea spre dezbatere publică a unui plan strategic coerent și adecvat bugetat pentru asigurarea echității în educație, cu prioritate copiilor dezavantajați, copiilor cu cerințe educaționale speciale și copiilor cu dizabilități.
- Deschiderea grădinițelor și a școlilor pentru a permite educația față în față, în condiții de siguranță sanitară pentru toți participanții la actul de educație, începând din ianuarie 2021.
- Asigurarea personalului necesar extinderii progresive a programelor de tip „Școală după școală” (cu un program de la 08.00 la 16.00/17.00), generalizarea treptată a programului național de asigurare a unei mese calde pentru toți copiii din grădinițe, școli și licee și asigurarea medicinei școlare și a consilierii psihologice în sistemul educațional.

GESTIONAREA EMOȚIILOR ELEVILOR ÎN ACTIVITĂȚILE ONLINE ȘI FAȚĂ ÎN FAȚĂ

Material realizat de către:

Profesor Trufin Oana

**Școala Profesională Gheorghe Burac,
Vlăsinești**

Fiind primul an ca învățătoare la această clasă mi-am dorit ca revenirea la școală să fie una sigură și plină de entuziasm. Astfel a apărut ideea de a crea un jurnal al emoțiilor prin care elevii să îmi transmită indirect ceea ce simțeau. Am observat că există probleme mari în sfera emoțională, astfel că am început să pun mai mult accent pe gestionarea emoțiilor. M-am confruntat cu negarea acestora așa că am început prin a-i învăța cum să își recunoască și să își accepte emoțiile. Am discutat cu elevi mai mari, cu părinți, cu psihologi care și-au exprimat emoțiile, iar în acest mod i-am încurajat pe elevii mei să vorbească despre emoții. Următorul pas a fost gestionarea acestora. Un pas dificil, însă prin intermediul jurnalului elevii au prins încredere în sine și au căutat singuri metode de gestionare a emoțiilor pe care le resimt. Îmi doresc să continuu această idee și anul viitor, în speranța că inteligența emoțională a elevilor mei va deveni tot mai puternică.

Prin proiectul „Gestionarea emoțiilor elevilor în activitatea online și față în față” am dorit să vin în ajutor elevilor și a părinților prin oferirea de posibilități de recunoaștere, acceptare și gestionare a emoțiilor ce au devenit tot mai vizibile în urma încheierii anului școlar în mediul online. Am invitat la clasă profesorul itinerant de sprijin, colegi, părinți și chiar foști elevi care le-au vorbit copiilor prin intermediul online despre cum au simțit această perioadă de „stat acasă” și cum au reușit să depășească acest moment. Am încercat să promovez acest proiect la nivel de unitate, dar și la nivel de comunitate. Activitățile propuse includ metode și tehnici de gestiune a emoțiilor prea puternice, acceptarea emoțiilor mai pregnante și gestionarea lor prin intermediul unui jurnal al emoțiilor utilizând desene în creion, acuarelă, puncte, jetoane, brățări, zona pentru căutarea de soluții.

Impactul social a fost unul puternic. Părinții, foști elevi, cadre didactice și alți voluntari au vrut să se implice deoarece simțeau nevoie de comunicare. Faptul că părinții elevilor mei au discutat deschis despre emoțiile lor le-a oferit putere și curaj să se deschidă.

ROLUL JOCULUI DIDACTIC ÎN EDUCAREA LIMBAJULUI LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

Material realizat de către:

GHINEA NICOLETA

Grădinița Nr 189

Limbajul se însușește spontan , din primii ani de viață, în cadrul familial, apoi sistematic

în cadrul social. La preșcolari, limbajul se dezvoltă și progresează permanent la copii, iar educatoarei îi revine sarcina de a organiza și planifica experiențele de limbaj ale acestora, în funcție de ritmul propriu de dezvoltare.

La grădiniță, activitatea principală trebuie să fie jocul. Acesta se regăsește în toate etapele.

Activităților organizate și desfășurate cu copiii: în etapa jocurilor la alegere, în etapa activităților dirijate, obligatorii, comune și în activitățile de după - amiază pentru grădinițele cu program prelungit și săptămânal.

Jocul didactic reprezintă baza în stimularea comunicării la preșcolari. Prin urmare, acesta este integrat și utilizat preponderent în toate tipurile de activități de educare a limbajului.

Activitățile de educare a limbajului, bazate pe jocul didactic, sunt forme specifice care permit realizarea eficientă a instruirii, cu funcții diferite, pe nivele de vârstă.

Astfel, prin intermediul jocului didactic, se stabilesc relații între copii, se creează un mediu favorabil socializării, cooperării, în vederea rezolvării cu succes a sarcinilor de joc, se creează o uniune afectivă pozitivă, de înțelegere, competiție pozitivă, fără a omite normele de respectare a regulilor jocului. De asemenea, este încurajată dorința copilului de a-și aduce

contribuția proprie la reușita jocului prin intermeniuul comunicării.

De asemenea, în timpul jocului didactic, copiii dovedesc inițiativă și inventivitate, mai multă independență și libertate de acțiune, acesta având reale valențe formativ – educative, indispensabile pentru parcursul psiho-intelectual al preșcolarului.

Cercetând impactul jocului didactic asupra însușirii corecte a diverselor cunoștințe din domeniul limbă și comunicare, am ajuns la concluzia că, utilizând jocuri didactice în cadrul procesului instructiv - educativ, în orice moment al activității, există posibilitatea sporirii eficienței acestor activități prin angajarea motivației intrinseci

Diversele exemple de activități de educare a limbajului, sub formă ludică, susțin ideea că toate jocurile au la bază nevoia de comunicare, văzută ca un întreg proces de cultivare a limbajului.

Formarea deprinderilor de vorbire corectă, de exprimare adecvată a gândurilor, îmbogațirea și activizarea limbajului (monologat și dialogat) trecerea treptată de la limbajul concret la cel contextual, pe măsură ce copilul depășește limitele experienței senzoriale definesc activitatea de educare a limbajului, ajutând copilul să înțeleagă realitatea și să se integreze în societate cu folos și succes.

EDUCAȚIA MORAL-CIVICĂ LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

Material realizat de către:

Prof. învățământ preșcolar

Rotaru Oana, Grădinița Nr. 236

"Omul nu poate deveni om decât prin educație", spunea Imanuel Kant, educație pe care copilul o primește în familie, în grădiniță și în comunitate.

Copilul are dreptul să trăiască într-o familie și să fie înconjurat de dragoste și înțelegere, are dreptul la educație, la cultură, la cunoașterea tuturor valorilor umane. Formarea conduitei și conștiinței morale se realizează prin acțiuni și deprinderi morale ce se vor structura mai târziu în trăsături de ordin moral, decisive în formarea personalității fiecăruia.

Copilul învață morala ca pe un ansamblu de reguli transcendente, cu atât mai sacre, cu cât le înțelege mai puțin. Însă vine un moment când copilul trebuie să-și facă propriile reguli, să separe binele de rău, să decidă pentru el însuși – acesta este apogeul conștiinței sale morale. Disciplina e o cale spre valorizarea normelor, regulilor, conduitelor, culturii, pentru o bună dezvoltare și un mod de comportare superior.

Perioada preșcolară este foarte importantă în evoluția copilului. Acum se dezvoltă bazele vieții intelectuale complexe: când copilul începe să-și însușească simțul limbii, începe "să guste" literatura, prin citirea de ilustrații sau prin ascultarea basmelor, poveștilor, povestirilor. Literatura pentru copii, parte integrantă a literaturii unui popor, cuprinde creații accesibile celor mici prin simplitatea claritatea tematicii, a structurii compoziționale, a mijloacelor de expresie. Ea răspunde preocupărilor, intereselor, particularităților dezvoltării psihice a copiilor de diferite vârste.

Poveștile au o deosebită valoare etică. Ele contribuie la formarea conștiinței morale, a unor trăsături pozitive de voință și caracter. Caracterul omului nu este ceva înăscut, permanent. Niciun copil nu este din naștere harnic sau leneș, cinstit sau ipocrit, curajos sau fricos. Caracterul se formează în timp. De aceea, poveștile sunt o sursă inepuizabilă de exemple frumoase, de comportamente oglindite în mici antiteze între eroi, evidențiind consecințele ascultării sau neascultării, cinstei sau necinstei, minciunii sau adevărului, și prezintă trăsături pozitive ale unor eroi: vitejie, prietenie, curaj, înțelepciune, hărnicie, etc.

În procesul activităților instructiv-educative din grădiniță strategiile didactice sunt determinate de modul specific preșcolarului de a percepe lumea. Dezvoltarea afectivă a fiecărui copil este diferită, iar mediul sociocultural are mare valoare.

Copilul preșcolar ar trebui să aibă toate condițiile pentru o dezvoltare optimă. Familia oferă copilului primul mediu afectiv, social și cultural. Copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale copiindu-le prin joc în propria conduită. Familia poate să îi facă mult bine copilului, dar poate să și greșească, fiind foarte importantă puterea exemplului la această vârstă.

Copilul vine în grădiniță cu o experiență importantă, iar influențele educative de aici trebuie să fie în consens cu celelalte influențe educative permanente sau temporare care acționează asupra copilului.

**MULTUMIM
SI
RESPECT
CADRELOR
DIDACTICE
CARE AU ALES
ACEASTA MESERIE
EXPRIMAND
PASIUNEA
SI
DEVOTAMENTUL
PENTRU
EDUCATIA
VIITOAREI GENERATII
SI
PASTRAREA VALORILOR
MORALE
ALE UNUI POPOR
CIVILIZAT**

